

Вили Тодоров

Понякога

Избрана поезия

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2015

© Вили Тодоров, автор, 2015 г.
© Стефка Иванова, корица, 2015 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2015 г.

ISBN 978-954-398-396-4

ЕДНОПОСОЧЕН БИЛЕТ КЪМ МИРАЖИТЕ НА ПОЕЗИЯТА

Обръщам се към теб, читателю, за да обърна вниманието ти върху факта, че точно аз с няколко изречения ще представя на вниманието ти поетичната книга на Вили Тодоров. Смятам този акт за мое морално и приятелско задължение. Вили Тодоров е „мой“ автор. Аз съм редактор на неговата първа белетристична книга, която преди пет години видя бял свят в престижното издателство „Захарий Стоянов“. Още тогава се запознах и с поетичното му творчество. Няколко стихотворения вкарахме между разказите, защото и в двата жанра житейската философия на Вили Тодоров е една и съща. Темата за любовта и нейното място в човешкия живот е стара като света и млада като всяка нова любов. Любовта, която е и Коледата в очите на любимата, и химерата, към която всеки от нас, признавайки си или не, се стреми, очаква, жадува да му се случи. Не търсете напудрени метафори, модернистични финтифлюшки, влияния на нови и стари литературни течения в стихотворенията, събрани в тази книга. Авторът ѝ не си пада по тях. Той просто пише за това, което го вълнува, така, както го е усетил, преживял и надживял, така, както сърцето му диктува. Затова стиховете са на места неравни, на места излизаци от ритъм, на места дори наивни, така както е наивно детето, на места с препратки към библейски текстове или класически произведения. Тази книга прилича на кардиограма на човешкото сърце. Излязла под диктовката на сърцето и записана с всички възходи и пропасти, начертани с тънкия кардиограф върху белия лист. Вили Тодоров сам определя себе си като странник. Странства из пространствата на своя свят, отбелязвайки с нежност или горчивина, че светът, в който живеем, е граничен. Че всички ние сме на границата между доброто и злото, между дявола и Бога и всеки има право на своя из-

бор. Стиховете в тази книга са и романтични, и повлияни от източната философия, но в тях отеква и камшичното ехо на конкретния среднестатистически съвременен ден, ехо, което не може да заглуши нощната тишина, изпълнена с думите на Николай Райнов или Дебелянов. На теб, читателю, Тодоров не поднася на тепсийка отговори. Той задава въпроси. Той констатира, че всеки избира сам дали да е шут или палячо. Че какъв избор е това, не е ли едно и също, ще скочат най-нетърпеливите в преценката си. Ами не е. Вили го е обяснил само в два куплета. Палячото забавлява на цирковата арена, шутът казва истината в очите на царя и неговите царедворци. За палячото рискът е да се спъне при поредната каскада и да си разкървави смешния червен нос, шутът всеки момент залага главата си. Изборът си струва и е за сметка на избиращия. Като на избор можем да погледнем и на тази книга. Дали да я прочетем отгоре-отгоре, или да се опитаме да вникнем зад обикновените човешки думи и да потърсим нещата, които са пред очите ни, но толкова сме свикнали с тях, че ги смятаме за даденост и ги забравяме. Авторът просто е извадил на показ душата си – такава, каквато е, такава, каквато иска да я видим, а кой, как и дали ще я разбере е отделен въпрос. Четенето е занимание самотно. Разбирането е строго индивидуално според собственото мерило. Вили Тодоров сам пише, че тази книга е написал на един дъх. Не го приемайте буквално, в смисъл, че е седнал, поел си е въздух и е запрепускал с молива върху листа като прериен мустанг срещу стадо бизони. Използвам метафори от стиховете. Бизон се убива с удар право в сърцето за разлика от вола, обречен на заколение. Телецът по зодия Вили Тодоров знае разликата между свободата и пълната ясла. Знае разликата между дявола и Бога. Знае разликата между правото на избор и примирението. Знае цената на единия дъх, дълъг колкото един човешки живот. Затова билетът му е еднопосочен – към сърцето ти, читателю. Към безкрайните ловни полета, където се извисяват миражите на поезията.

Маргарита ПЕТКОВА

Посвещавам на моите деца!

ДА ТЛЕЯ НЕ МОГА

7

Хората
често ми казват:
– Поспри,
време е вече.
Живота свой укроти.

Но аз да тлея не мога.
Не искам!
Как да го сторя
не мечтаей да знам.

Навярно
все още не съм
пораснал голям...

За прахан не ставам,
за клада съм само.
С тази цел на света
някои с радост
биха предложили
своето рамо.

Но горд съм,
че да тлея не мога.
Не искам!
И как да го сторя –
не желая да знам.

От такъв, като мен,
не става прахан.

ДЯВОЛЪТ И БОГЪТ

8 Срецах аз и Дявола, и Бога,
кои са поисках да узная.
Получих само две усмивки
и оставиха ме да гадая.

Напуснаха те нашта среща,
а аз останах в неведение.
Навярно после се смилиха
и в нощта ми пратиха прозрение.

Дяволът е също ангел,
но избрал бе личността пред Бога.
Затуй не бива да го съдим
и му завиждаме в потайна доба.

Дяволът е много странен –
крие се в чаша или в поглед.
Не спасява той от клада,
но и Бог това не може.

Казват, той не бил е ангел,
а второто лице на Бога.
Правда ли е туй – не зная.
Във всичко се съмнявам по природа.

Дяволът допълва Бога,
двама заедно да властват
и в съдбата ни човешка
ний не знаем как участват.

Дяволът е черен ангел.
Той обикнал свободата –
със това благословил го Богът
и не отнел му той крилата.

Човеците сме интересно нещо –
неуморно в Бог се вричаме,
а какво ни подарява Дяволът
не разбираме и не обичаме...

ИДОЛИ СЕ ХВЪРЛЯТ ОТ ВИСОКО

Ю Идоли се хвърлят от високо,
разбиват ги на хиляди парчета,
а тълпите тръгват без посока
и без мисъл по друмища да кретат.

Без идоли пустинята е страшна,
не би съществувала и райска градина –
така си мислим ние постоянно
и ги създаваме без никаква причина.

С идоли живее се по-лесно.
На никого не даваш сметка
с кого и как постъпваш ти –
несправедливо или честно.

Някои от идоли не се нуждаят,
но стадото си не напускат.
Не всеки може срещу вятъра
самичък волно да препуска...